І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 144. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 11-го СЕРПНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 11, 1967 No. 144. VOL. LXXIV.

ОСТАННІ ВІСТІ

Четвер, 10-го серпня, 1967

В АМЕРИЦІ

ПЕНТАГОН ПОВІДОМИВ, ЩО В ЖОВТНІ ц. р. мають покликати до військової служби 17.000 рекрутів, що є найменшим числом в шістьох місяцях в цьому році. Всі рекрути призначені для армії, бо фльота і летунство мають потрібні числа зголошених добровольців. В серпні число покликаних до військової служби виносить 29.000, а у вересні — 25.000 а в жовтні 17.000. З повищого виходить, що пересічно в одному місяці мають покликувати по 24.000, щоб доповнювати армію у В'єтнамі, яка досі виносить 480.000. Президент Джансон заповів збільшення збройних сил у В'єтнамі до 525.000 до найближчого літа, тому пізніше може збільшитися місячна квота рекрутів.

УРУҐВАЙ, ЯКИЙ ДАВНІШЕ НАЗИВАЛИ „Швайцарією в Латинській Америці", стоїть перед економічною руїною. Ця традиційно демократична країна має 2,700.000 мешканців. Вона майже три ґенерації жила в спокої. Та тепер їй загрожують страйки, торговельний дефіцит та інфляція валюти й політичне напруження, бо опозиційна партія Блянко з радістю приглядається, як урядова партія Колорадо з президентом Оскаром Ґестідом не може дати собі ради з тими всіми труднощами, які стоять перед нею. Дехто не вірить в те, щоб комуністи могли захопити владу в Уруґваї, але представники ЗДА сподіваються, що ліві елементи можуть опанувати ту країну.

В СІЯТЛІ, В СТЕЙТІ ВАШИНҐТОН, засновано окремий Комітет, який має старатися про номінацію нюйоркського сенатора демократа Роберта Ф. Кеннеді на кандидата на президента в 1968-му році. Очолює цей Комітет Джордж Д. Ваґнер, який був членом каліфорнійської делеґації на Номінаційну Демократичну Конвенцію в 1964-му році. Цей Комітет за вибір Кеннеді має зв'язок із загальнокрайовою організацією, що називається „Громадяни за вибір Кеннеді-Фулбрайта", яку очолює колишній конґресмен з Ореґону Чарлз О. Портер, і яка має вже 60 відділів в 30-ох стейтах. Сам Роберт Ф. Кеннеді вже кілька разів заявляв, що не буде кандидувати в 1968-му році.

КОНҐРЕС СХВАЛИВ НА ЦИВІЛЬНУ КОСМІЧНУ програму $4.9 більйона. Ця сума менша від тої, яку пропонував президент Джансон $5.1 більйона. Спільна Конґресова Конференція узгіднила різні тексти проєкту, прийнятого обидвома Палатами, і зменшила Урядом запропоновану суму на $234 мільйони. Схвалена Конґресом сума є до диспозиції Національної Аеронавтичної Космічної Адміністрації. Більше як половина зі схваленої суми, — $2.5 більйона, призначена на здійснювання програми Аполло, згідно з якою американські астронавти мають коло 1970-го року летіти до Місяця.

ДЕПАРТАМЕНТ ТОРГІВЛІ ПОВІДОМЛЯЄ, що активність в будівельному промислі в червні цього року була найвища в останніх 13-ох місяцях, значить від травня 1966-го року. Вона становила $74.9 більйона в річному відношенні, в одному місяці червні виносила $6.9 більйона, на 9 відсотків більше, як в травні 1967 ,і на один відсоток більше, як в тому самому часі минулого року. Треба пригадати, що в перших шістьох місяцях цього року на будови видано $33.8 більйона, на 3 відсотки менше, як в тому самому часі 1966-го року.

У СВІТІ

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ВЛАСТІ В ЄРУСАЛИМІ ЗАСТОСУВАЛИ репресії супроти арабських купців і транспортових підприємців, які взяли участь в генеральному страйку в минулий понеділок. Закрито чотири крамниці з одягами та одну туристичну аґенцію. На дверях ряду інших крамниць, які були зачинені під час страйку, вимальовано чорне коло з „X" посередині задля застрашення власників-арабів. Вислано теж поліційне завізвання різним купцям, щоб явились на переслухання. Ізраїльські власті стурбовані спротивом арабського населення, — бояться гострими репресіями спричиняти ще гострішу реакцію, а не хочуть теж потурати тому рухові.

УРЯДОВІ ПРЕСА И РАДІО В КОМУНІСТИЧНОМУ КИТАЇ ПРИЗНАЮТЬ, що у місті Вугані у провінції Гупех „консервативні" комуністи вбивали списами й колами звеличників Мао Тсе-тунґа, а манджурській провінції Кірін стосували супроти таких маоістів „такі нелюдські методи, що годі було їм навіть придивлятись". Заворушення у місті Вуган, звернені проти теперішнього режиму в Китаї, досягли свого шпилю 17 червня ц. р., коли-то в одному дні вбито 250 прихильників режиму Мао Тсе-тунґа і коло 1.000 ранено.

ПІВДЕННО-В'ЄТНАМСЬКИЙ УРЯД ПРЕДСТАВИВ на пресовій конференції закордонним журналістам втікача з Північного В'єтнаму, підполковника Ньюнья Ку, який запевняв, що Південний В'єтнам і Америка виграють війну, але не швидше, як за два-три роки. Він указав на труднощі Північного В'єтнаму й південно-в'єтнамського в'єтконґу в рекрутуванні нових вояків. Він подав за праклад провінцію Кванґай, з якої мали набрати в перших трьох місяцях цього року 100 рекрутів, а могли дістати їх тільки трьох. Все ж, за обрахунками південно-в'єтнамської розвідки — в Південному В'єтнамі знаходиться тепер 300.000-на комуністична армія, враховуючи в неї реґулярне північно-в'єтнамське військо і партизанів.

В ЄГИПТІ ПРОГОЛОШЕНО, що створено тричленну Комісію, яка має виготовити плян розв'язання Єменської проблеми. Ту Комісію становлять прем'єр Судану Мохаммед Ахмед Махмуд, який проводив на конференції арабських міністрів закордонних справ, єгипетський міністер закордонних справ Махмуд Ріяд і секретар міністерства закордонних справ Савді Арабії Омар Саккаф. Цікаво, що до тієї комісії не запросили представника теперішнього республіканського режиму в Ємені, визнавши очевидячки, що з тим режимом, який залежить від доброї волі Єгипту, не варта рахуватися.

ВІЙСЬКОВЕ З'ЄДНАННЯ БІЛИХ НАЄМНИКІВ У СХІДНЬОМУ КОНҐО ДІБРАЛОСЬ ДО кордону сусідньої Рванди й окупувало прикордонне місто Букаву. Два мости, що ведуть до Рванди, сторожать вояки державної конґолійської армії, які мають наказ не перепускати білих наємників. Не відомо, чи те біле з'єднання буде з боєм форсувати перехід, чи воно застосує іншу тактику.

З ГОНҐ КОНҐУ ВТІК НА ТАЙВАНЬ (Формозу) один з керівних організаторів комуно-китайських заворушень проти британської адміністрації в Гонґ Конґу. Цим утікачем є Ву Шу-тунґ, президент великого китайського комуністичного видавництва і голова його відділу в Гонґ Конґу. Він заявив, що він був завжди противником „Культурної революції" в Китаї, а рішив втекти до вільного Китаю з його осідком на Тайвані тому, що переконався, що китайське населення Гонґ Конґу не підтримує протибританської „революційної" роботи.

150 конґресменів проти нових договорів в справі Панамського каналу

Вашинґтон. — В Палаті Репрезентантів зростає опозиція проти трьох договорів, які ЗДА заключили з Панамською Республікою в справі Панамського Каналу. В одному з цих договорів Америка зрікається суверенности над зоною Панамського Каналу, яка триває 64 роки, бо владу над каналом має виконувати спільна американсько - панамська адміністрація. 150 конґресменів висловлюється за резолюцію проти цього договору і проти того, щоб новий канал, що мають викопати, був також під адміністрацією американсько-панамською, а не під суверенністю ЗДА, як було досі з Зоною Панамського каналу. Сенат має право ратифікувати, зміняти або й відкидати договори з чужими державами , але Палатна Комісія Закордонних Справ може впливати на рішення Сенату. Одночасно президент Джансон звернувся до Конґресу з просьбою продовжити існування на два і півроку Комісії в справі Панамського Каналу, яка має вивчати місце нового каналу, збудованого на океанічному рівні. Президент просить призначити 6.5 мільйона дол. на видатки цієї Комісії.

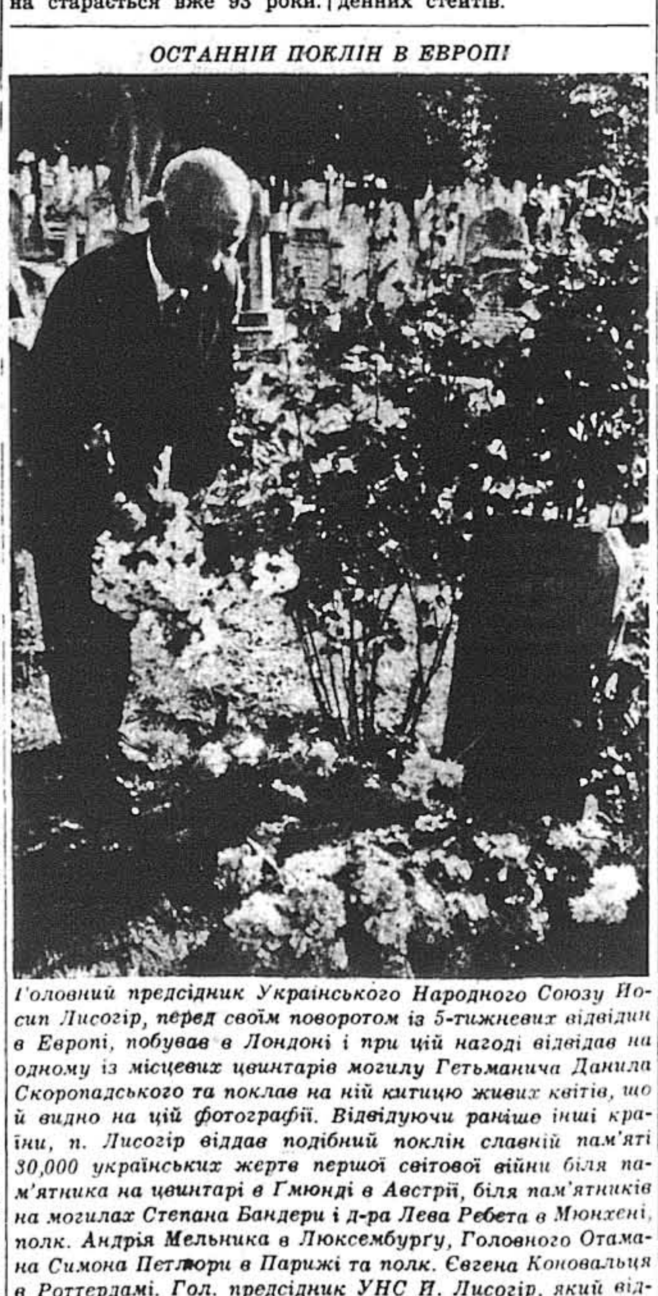
Сенат відкинув проєкт про заборону продавати зброю недорозвиненим державам

Вашинґтон. — 9-го серпня Сенат більшістю 48-ох до 40 голосів відкинув проєкт заборонити Експортово - Імпортовому Банкові продавати зброю недорозвиненим країнам. Під час дискусії сенатор демократ Аллен Дж. Еллендер із Луїзіяни вніс додаток, щоб ЕІБанк не мав права давати позички або їх ґарантувати на купно зброї в ЗДА деякими недорозвиненими державами. Представник Уряду домагався, щоб Сенат відкинув цю поправку сенатора Еллендера. В останніх двох роках Експортово - Імпортовий Банк давав позички 14-ом недорозвиненим країнам, головним чином на Середньому Сході, на купно зброї. Ці позички становили 604 мільйони дол. В цьому фінансовому році плянується продати за посередництвом цього Банку зброї за суму 256 мільйонів дол.

Палата схвалила реформу влади в Дистрикті Колюмбія

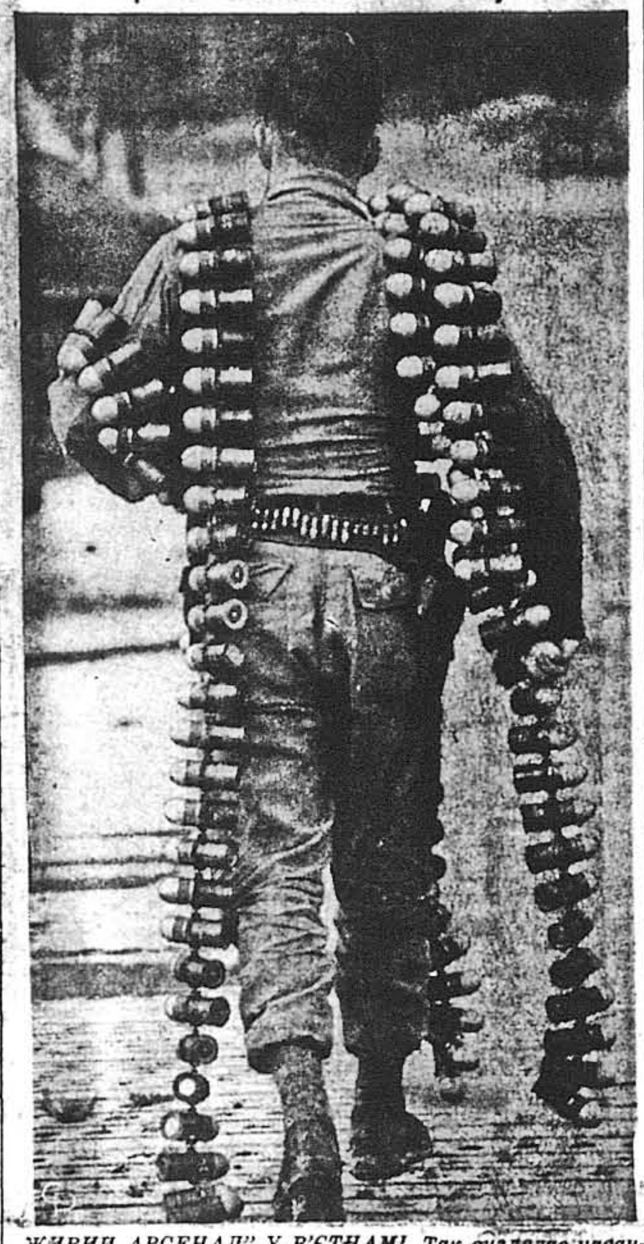
Вашинґтон. — 9-го серпня Палата Репрезентантів більшістю 244-ох до 160-ох голосів прийняла плян реформи адміністрації в місті Вашинґтоні так званім Дистрикті Колюмбія, згідно з яким це дев'яте щодо числа мешканців місто в цій країні дістане більше можливости на самоуправу, нім це було досі, бо вашинґтонці були позбавлені права голосування. Прийняття цього урядового законопроєкту уважається за успіх Президента, який старається про те, щоб столиця цієї країни мала самоврядування, про яке вона старається вже 93 роки. Досі Вашинґтоном управляли назначені три комісари. Президент Джансон, згідно з прийнятим проєктом, матиме право найменувати посадника міста, його асистента та дев'ятьох членів Міської Ради. Ці члени Ради мають бути представниками населення в Управі міста. П'ять членів Міської Ради і заступник посадника мають бути муринами. Принаймні три радні повинні бути республіканці. Президентові не вдалося здобути дійсну самоуправу для столиці ,бо проти цього є сильна опозиція членів Конґресу з південних стейтів.

ОСТАННІЙ ПОКЛІН В ЕВРОПІ

Головний предсідник Українського Народного Союзу Иосип Лисогір, перед своїм поворотом із 5-тижневих відвідин в Европі, побував в Лондоні і при цій нагоді відвідав на одному із місцевих цвинтарів могилу Гетьманича Данила Скоропадського та поклав на ній китицю живих квітів, що й видно на цій фотографії. Відвідуючи раніше інші країни, п. Лисогір віддав подібний поклін славній пам'яті 30,000 українських жертв першої світової війни біля пам'ятника на цвинтарі в Ґмюнді в Австрії, біля пам'ятників на могилах Степана Бандери і д-ра Лева Ребета в Мюнхені, полк. Андрія Мельника в Люксембурґу, Головного Отамана Симона Петлюри в Парижі та полк. Євгена Коновальця в Роттердамі. Гол. предсідник УНС И. Лисогір, який відвідував українські поселення в Европі в товаристві своєї дружини пані Марії, повернувся до Ню Йорку минулої п'ятниці, 4-го серпня.

Група сенаторів поручає посилення війни проти Північного В'єтнаму

„ЖИВИЙ АРСЕНАЛ" У В'ЄТНАМІ. Так виглядає навантажений амуніцією американський вояк перед своїм відлетом гелікоптером до акції проти комуністичних агресорів

Вашинґтонґ. — Група сенаторів, однаково демократів, як республіканців, проголосили спільну заяву з критикою ведення війни у В'єтнамі та з рекомендацією, щоб скасувати обмеження, що їх президент Джансон наклав на дії американського летунства і морської фльоти у В'єтнамі. Формально ту заяву проголосила сенатська Підготовча Слідча Підкомісія, головою якої є сенатор Джан Стенніс, демократ з Міссісіпі. Разом з ним ту заяву підписали сенатори Стюут Саймінґтон, Генрі Джаксон і Говард Кеннон — демократи та Джак Міллер і Стром Тирмонд — республіканці. Названа Підкомісія переслухала була в справі ведення війни у В'єтнамі адмірала Улієсеса Грента Шарпа, відповідального за всі дії морської фльоти і летунства у В'єтнамі. Погляди адмірала Грента покриваються (за твердженням газет) з поглядами названих сенаторів. Адм. Грент буцім-то вже давно поручав Президентові бомбардувати цілий ряд таких північно-в'єтнамських стратеґічно важливих об'єктів, що їх Президент визнав недоторкальними. Також голови об'єднаних штабів виступили проти обмежування дій летунства і морської фльоти, але Президент не погоджувався з ними з політичних причин. Адмірал Шарп — твердять газети — вимагав бомбардування кругло 150 важливих військових об'єктів у Північному В'єтнамі, між ними двох великих летовищ і центр північно - в'єтнамської летунської оборони, але Президент дозволив на бомбардування заледви 10% тих об'єктів. Названі сенатори різко критикували таку тактику.

Судан бере зброю від Совєтів

Хартум. — Судан, який завжди зберігав добрі зв'язки з Заходом і спроваджував зброю тільки від Британії і Західньої Німеччини, звернувся після останньої ізраїльсько-арабської війни в сторону комуністичного бльоку. Суданський міністер справедливости вернувся до Хартуму з подорожі, яку перевів на чолі цілої місії до Москви, Праги і Беоґраду: він заявив, що та подорож увінчалась „повним успіхом" і що він отримав в усіх тих трьох комуністичних столицях запевнення, що вони підтримують арабський світ. Та суданська місія підписала умови з СССР, ЧСР і Юґославією щодо достав зброї для Судану, але ніяких ближчих подробиць не проголошено. Суданський уряд буде, мабуть, намагатися не зривати всіх мостів з Заходом, дармащо він, разом з кількома іншими арабськими країнами, зірвав дипломатичні взаємини з ЗДА і Британією. Але суданський уряд не відкликав 12-ох своїх старшин, які переходять в ЗДА спеціяльний високий вишкіл, при чому два з них вишколюються, як джетові пільоти.

У Ніґерії поширюється громадянська війна

Ляґос. — Військо збунтованої Східньої провінції Ніґерії, яка проголосила себе окремою республікою Біяфрі, перейшло до контрнаступу проти акції центрального ніґерського уряду, який рішив збройною силою привернути єдність Ніґерії. Військо Біяфрі перемаршувало 70 миль і захопило столицю сусідньої Середньозахідньої провінції Бенін, від якої столиця центрального уряду Ніґерії Ляґос віддалена всього на 100 миль. Як виглядає ситуація на бойовому фронті проти тієї Східньої провінції, коли державне військо наступало проти її столиці Енуґу — не відомо, але за твердженням західних кореспондентів — повідомлення центрального уряду про великі перемоги над „бунтівниками" були або сильно перебільшені, або просто не відповідали правді.

„Телеґрам" і „Торонто Дейли Стар" про українських демонстрантів на ЕКСПО-67

Торонто. — Щоденник „Телеґрам" з 31 липня надрукував під наг. „15 вільних українців демонстрантів затримано" спеціяльну вістку з Монтреалю, в якій повідомляє своїх читачів, що з 75 учасників недільної антисовєтської демонстрації на ЕКСПО поліція заарештувала 15 осіб „за порушення ладу". „Увесь тиждень був напружений через непорозуміння між українцями - канадійцями і дирекцією Виставки", зазначає газета. Один з організаторів Українського Дня, уродженець Канади Террі Гукало, повідомив, що українці зазнали утисків з боку дирекції ЕКСПО, яка не хотіла розгнівати представників павільйону СССР. Дирекція змусила його викинути частину кінофільму про українців у Канаді, де йшла мова про боротьбу України за справжню незалежність і державність — проти російської домінації. При тому, „Телеґрам" поінформував своїх читачів, що Україна тепер входить до складу СССР, але в 1917-1919 рр. була незалежною Республікою. Копії промови представниці Союзу Українок Канади Анни Токарик дирекція ЕКСПО-67 не дозволила вільно розповсюджувати на території Виставки, повідомляє „Телеґрам", бо там є такі слова: „Союз має за завдання подавати моральну й духову підтримку українському народові в його боротьбі за здобуття повної незалежности". Однак, як заявила дирекція ЕКСПО, українців вона трактувала так само, як і інші етнічні групи, не дозволяючи займатись політичними справами на території Виставки. Ще більшу й докладнішу інформацію про ті події подав щоденник „Торонто Дейлі Стар" з того ж дня, додаючи, що 15 затриманих українських антимосковських демонстрантів будуть судити. Цей щоденник широко пише про гарну виставку українського мистецтва в павільйоні „фратерніті", про ворожість між українцями та росіянами, про демонстрацію напроти павільйону СССР. Представниця Жіночого Українського Клюбу в Монтреалі, п-ні Заґурак, з обуренням заявила кореспондентові газети, що дирекція ЕКСПО змусила скинути українську національно-державну емблему, заборонила р о з п о в сюджувати промову А. Токарикової, хоча „такі промови ми могли вільно виголошувати в Канаді вже 40 років". Щоденник згадує, що українські демонстранти в неділю перед павільйоном СССР вигукували на адресу Москви слова „Прокляття!!", „Свободу Україні!" та інформує про період короткої державности України в 1917-19 роках.

На „Україні" біля Торонта відбулася багатолюдна зустріч з нагоди 50-річчя УНР

Торонто (МС). — В неділю, 6-го серпня, на площі фарми українського православного собору св. Володимира біля Торонта, що її названо „Україна", відбулася багатолюдна зустріч-маніфестація членів ОДУМ, СУЖЕРО, ДОБРУС, Т-ва Сприяння УНРаді і Т-ва Приятелів УНР та УРС, присвячена 50-річчю Української Національної Революції та Української Народної Республіки. На зустріч прибуло із ЗДА і Канади понад 2,500 осіб. О год. 10-ій рано почалася зустріч Архиєрейською Службою Божою, що її відправив у сослуженні духовенства Архиєпископ Торонта ВПреосв. Михаїл. Опісля була відправлена Панахида у четверту річницю смерти колишнього голови УНРади й віцепрезидента УНР в екзилі св. п. Івана Багряного. Маніфестаційна частина програми почалася о год. 2-ій по полудні. Відкрив її голова Головної Управи ОДУМ інж. Л. Ліщина. Після дефіляди одумівців виголосили привітання представники організацій, що брали участь у маніфестації: А. Батюк, Микола Підлісний, Олекса Рань, підполк. Іван Липовецький, інж. В. Літвінов та д-р Ст. Росоха. Головну промову виголосив віце-президент УНР в екзилі проф. Микола Степаненко. Після того відбувся концерт. Програмою проводив письменник Микола Понеділок.

Видано монографію про мистецьку творчість Якова Ґніздовського

Ню Йорк. — У видавництві „Пролог" вийшла друком монографія „Яків Ґніздовський — Малюнки, графіка, кераміка, статті". Видана на доброму ілюстраційному папері 180 - сторінкова книжка охоплює, крім репродукцій із малярських та графічних праць цього видатного українського маляра і графіка, який здобув собі визнання не тільки в українській, але також в американській та світовій мистецькій критиці, його статті й есеї на мистецькі теми: про Ель Ґрека, про Пітера Бройґеля, про „Український ґротеск", про станковий живопис та інші. Друковані свого часу в журналах і часописах, — „Арка", „Українська Літературна Газета", „Свобода" — ці статті виявили в Якові Ґніздовському також і вдумливого мистецького критика й інтерпретатора. Видана тепер перша монографія цього видатного мистця попереджена автобіографічним нарисом „Пробуджена царівна" — уривком із спогадів Якова Ґніздовського про його творчий шлях і працю в ЗДА, куди він прибув в 1949 році. В монографії, крім статтей, вміщені 63 репродукції із малюнків, графічних праць та дереворізів Якова Ґніздовського. Завершене видання вибором із рецензій українських, а мериканських, французьких та німецьких критиків на виступи й виставки Якова Ґніздовського, як також його короткою біографією.

Комуністична конвенція в Гавані ганить Москву

Гавана, Куба. — Організація Латинсько - Американської Солідарности на Конвенції в цьому місті прийняла резолюцію, в якій ганиться Москву за її невідповідну економічну і технічну політику у відношенні до держав Західньої Півкулі. Цю протимосковську р е з о л юцію прийняти більшістю 15 до 3 ох голосів, — 9 делеґатів стрималися від голосовання, — після завзятої дискусії, бо так звані „традиційні" комуністи виступали в обороні політики СССР і грозили залишити конвенцію, коли приймуть резолюцію з осудом Москви. Резолюцію внесла кубинська делеґація. В ній нарікається на те, що „деякі соціялістичні держави" дають кредити та технічну допомогу тим державам в Латинській Америці, „де панують диктатори та оліґархії".

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid ot the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Праця й безробіття

Згідно з офіційним проголошенням у З'єднаних Державах є тепер 76,200.000 працюючих людей, що є рекордовою цифрою в американській статистиці праці, і число безробітних впало до 2,970 000 — найнижчої цифри від 1954 року. За останньою статистикою — на 1 липня 1966 року було в ЗДА 196,842.000 мешканців, включно з військовиками, але насправді, з уваги на відсутність в Америці книги зголошень по домах та „мельдункових бюр" по містах і громадах — ця статистика неповна. Так само годі докладно обрахувати затруднених і безробітних, бо не всі охоплені установою Соціяльної Забезпеки, „Совшел Секюриті", ані урядовими бюрами праці. Це стосується особливо категорії осіб, що працюють у власних підприємствах і на власну руку, фармерів та затруднених у сільському господарстві, дармащо хатня й сільськогосподарська служба охоплена вже системою Суспільної Забезпеки.

Статистику безробітних складається в Америці на базі не тільки зголошених у бюрах праці, але й щомісячних опитів в кругло 35.000 родинах. Цей матеріял розглядають фахівці, роблячи відповідні висновки, які, хоч вірогідні, проте тільки здогадні. Але порівняння тих підсумків дуже повчальне. Ось так рік тому було 72,900.000 затруднених і 3,183.000 безробітних. Порівняння з теперішнім станом свідчить про великий зріст кількости варстатів праці, охочих працювати й можливостей заробіткової праці, не вважаючи на автоматизацію, яка позначилась в численних установах і підприємствах редукцією персоналу. Цікаву рубрику становить цифра 3.600.000 осіб у віці 16-21 років, які працюють у цьогорічних літніх місяцях. Коли наплив сезонових робітників, здебільша середньошкільників та студентів, логічно повинен би шкодити старшим безробітним у здобуванні праці, цього року не було такого явища. Зате відсоток молодих безробітних муринів все ще більше, яке двократно перевищує відсоток молодих білих безробітних: 24.8% :11.8%. Причина ясна: брак освіти й вишколу чорних. На безробітних складається теж традиційне в Америці поважне число осіб, які ухитряються брати допомогу на безробіття впродовж 36 тижнів або бути на „велфарі", себто користуватись постійною міською допомогою, як незаможні.

76 мільйонів осіб, які працюють, щоб утримати себе і свої родини, це могутня армія, що формує характер цієї країни. Найвищий добробут в Америці сполучений з невсипущою працею, дармащо вона законно обмежена 40-годинним тижнем.

Знову купують збіжжя...

„Три дні й три ночі палав вогонь всесоюзного здвигу переможців походів по місцях революційної, бойової і трудової слави совєтського народу", — так патетично московська „Комсомольская Правда" з 1 серпня розпочинає репортаж під заг. „Клянемось біля стін Зимового палацу". На те збіговище позвозили не тільки молодь „совєтського народу" з різних республік СССР, а й чимало закордонців, які мали спільно „торжествувати" з нагоди 50-річчя так званої жовтневої революції.

Звичайно, хто може виступити проти святкувань та ще й в робітний день?.. Але в СССР жадне, державного характеру, свято не має дійсних підстав для святкування, для радости. Так і з тим святкуванням у Ленінграді. Саме тоді, як промовці надірваними голосами говорили про „велетенські здобутки" за 50 років, — в Москві потиху підписано ще одну угоду, яка найкраще ілюструє справжній стан усіх „досягнень" під диктатурою червоної Москви: канадійський уряд погодився продати Совєтському Союзові пшениці й муки на 150 мільйонів долярів. Збіжжя й мука мають бути доставлені з Канади до СССР між липнем 1967 р. і липнем 1968 р., отже перевіз має розпочатись негайно. І саме того ж дня, 1-го серпня, коли „Комсомольская Правда" повідомляла про черговий большевицький шабаш у Ленінграді, — міністер торгівлі Канади Роберт Вінтерс і совєтський міністер торгівлі Н. Патолічев оголосили підписання угоди про канадійський хліб для Совєтського Союзу після 50 років його „досягнень".

Це вже другий подібний контракт Канади з СССР, на основі якого Канада має продати СССР щонайменше 5 000 000 бушлів пшениці й муки. В договорі мова про першоклясну пшеницю породи „ред файф" та виведений з неї ж ще кращий сорт „маркіз". Сама доля хотіла, щоб ці сорти були виведені українськими селянами в Канаді з привезеної колись із Західньої України пшениці... Так вільна Канада і її вільні хлібороби, в тому числі й українці, досягли великих надвишок продукції, і хоч не „клянуться" та не кричать про досягнення, продають харчі напівголодному СССР, країні „перемігшого соціялізму".

Ярослав Курдидик

НАЙЦІННІШИЙ ТРОФЕЙ — НАФТА

У політичних колах береться до уваги, що дебати про нові кордони Ізраїлю, точніше про те, скільки із зайнятої ним території „має право" він затримати, можуть розтягнутися не на місяці, а на роки. Але це питання можна вважати другорядним, бо найважливішим є тепер не розмір держави Ізраїлю, а право його на дальше існування, яке йому признають у західньому політичному світі, але якого рішуче відмовляють араби.

Глибоко потрясені своєю поразкою, арабські провідники не перестають заявляти, що головною їхньою метою є розбудувати таку збройну силу, якою вони таки знищать Ізраїль, хоч би це мало забрати хто знає скільки часу і грошей. А головний промотор антиізраїльської акції, президент Нассер заявив недавно на пресовій конференції, що, мовляв, „якщо й зазнали ми мілітарних невдач, то тільки для того, щоб з них навчитися, як маємо ми остаточно розправитися з Ізраїлем". З цієї заяви можна зробити висновок, що арабські країни під теперішний час не всилі продовжувати війни, але й ні за яку ціну не хочуть розпочинати конкретних переговорів про замирення.

В єгипетській пресі часто можна зустріти твердження, що араби не програли б війни, якби не „хтось інший", і що фактично програє війну лише той, хто признається до програ, але „ми до цього ніколи не признаємося".

Як довго можуть араби відмовлятися від замирення з Ізраїлем? Може навіть довше, як це припускають у західньому політичному світі. Однак, коли б араби негайно погодилися на переговори про мир, вони тим напевно заощадили б собі „наростаючої непоступливости" збоку Ізраїлю і всіх тих держав, які його підтримують. І напевне їм було б повернено із зайнятих Ізраїлем територій більше, як цього можуть вони сподіватися за рік-два. Але араби намагаються „зберегти обличчя", а мирові переговори в їх уявленні і були б для них „втратою обличчя"...

Чи Ізраїль мусів посунутися на території сусідніх держав аж так далеко, як він це вчинив з метою „самооборони" — це справа, яку треба розглядати у подвійному аспекті. З політично - правної точки зору це можна заперечувати, але ледве чи можна це заперечувати із мілітарної точки зору, бо ефективність стратегії випереджування ворога в його агресії широко відома в історії воєнного мистецтва. Також годі заперечувати факт, що Ізраїль тримає збройну перевагу у своїх руках, і тому він має спроможність визначати й вирішувати кордони, які запевнюють йому безпеку у відсутності договору про мир.

Але водночас перед Ізраїлем накопичується чимало різного роду трудноців. Передусім — до 2.700.000 ізраїльського населення добавилося 1 330.000 арабів, а територія держави з 8 тисячами квадратових миль поширилась на 26 тисяч квадратових миль. Як слушно завважує коментатор Ю. Дровд, „Ізраїль до своєї власної пустині Негев долучив ще більше пустині плюс півтора мільйона нових ротів для прохарчування".

Однак, це вперше від часу постання у 1949 році Ізраїль має у своїх руках поважне природнє джерело прибутку — родовища нафти на Синайському півострові, які обраховують на 100-150 мільйонів тони. Єгиптяни з цих родовищ видобували щороку 4.5 мільйона тонн. Дотеперішнє запотребування Ізраїлю становило коло 3 мільйони тонн річно, отже 1.5 мільйона тонн можна буде збувати на експорт.

Хоч уряд Ізраїлю про це не згадує, відомо, що його економіка належить до т. зв. „штучно втримуваних" економік. Основні прибутки цієї маленької країни приходять з розпродажу державних бондів у всіх скупченнях жидівського поселення і виплачуваного Західньою Німеччиною відшкодування за пограбоване гітлерівцями майно жидівських громадян. У 1966 році ці прибутки становили 310 мільйонів долярів і покривали більшість 450 млн. торговельного недобору.

Фінансова підтримка, яка в особливо великій кількості наплинула після війни від світового жидівства, тільки підкреслила економічну недостатність Ізраїлю. Ця підтримка не може тривати у безконечність. А в недалекому часі Ізраїлеві доведеться оплачувати випродані бонди і гасити позички, затягнені у різних Державах. До того ж у 1969 році закінчується сплата німецького відшкодування. І тому нафтові поклади, які має тепер у своєму посіданні Ізраїль, стануть найбільшим джерелом його прибутків, задовольняючи також власне запотребування на нафту.

Єгипет, що також потребує нафти, напевно за всяку ціну намагатиметься привернути відібрані від нього джерела цієї „крови", без якої не може існувати ніякий сучасний державний організм.

●**Мишиґенський губернатор Ромні** зробив публічний докір президентові Джансонові, що коли муринські заворушення вибухли в Нюарку, в стейті Ню Джерзі, що його губернатором є демократ Ричард Юз, то Президент запропонував перший вислання до Нюарку федерального війська, а коли такі заворушення сталися в Дітройті, в стейті Мишиґен, що його губернаторм є републіканець Джордж Ромні, то Президент отягався з висилкою федерального війська, а виславши його, натякнув у ведповідному документі, що стейтова адміністрація не всилі впоратися з безпорядками.

Анатоль Вовк

UNITED STATES OF AMERICA ПО-УКРАЇНСЬКОМУ

(Огляд дискусії, наради і анкети в справі перекладу назви)

(1)

Уже понад 15 років в українській еміграційній пресі ведеться дискусія над тим, як найправильніше називати українською мовою державу United States of America. Перша, відома авторові, стаття на цю тему з'явилася в часописі „Наш Клич" в Буенос Айресі, в Арґентині. Вона започаткувала дискусію на сторінках „Свободи", яка, по кількарічній перерві, відновилася в серпні минулого року. Статті в цій справі з'явилися також в інших наших періодиках („Київ", Філядельфія; „Слово на Сторожі", Вінніпег). Коли дискусія знову припинилася, автор цих рядків підсумував думки 12-ох її учасників в окремій статті. („Назва USA українською мовою", „Свобода" з 11 і 12 жовтня 1966 р.). У цій дискусії виявилось одноцушне бажання, щоб наші наукові інституції цю справу між собою узгіднили і прийняли єдину назву для загального вжитку.

Проблемою усталення української назви USA зацікавився Український Термінологічний Центр (УТЦ) в Америці. Ця установа, створена два роки тому старанням 13-ох наших громадських, професійних та наукових товариств, згідно із своїм статутом, пов'язує у ділянці наукової мови обидві наші авторитетні наукові інституції — НТШ і УВАН.

Тим то УТЦ був найкращим форумом, на якому справу можна було простудіювати, передискутувати та пошукати спільної розв'язки. Важко погодитися з думкою одного із кореспондентів УТЦ, що Центр не повинен цим займатися, бо, мовляв, справа усталення перекладу для USA належить до ономастів, а не до термінологів. Тому, що тут ідеться про вибір, із кількох уживаних чи пропонованих, перекладу якнайбільш точного та задовільного з мовного і правничого погляду — це передусім проблеми термінологічної лексики. Така принаймні думка одного з наших найвизначніших філологів. А проте, УТЦ звернувся в цій справі і до всіх відомих Управі мовознавців - ономастів.

Нарада і опитування в справі назви

Як перший етап у своїй праці, УТЦентр задумав зібрати думки в справі назви якнайширшого круга авторитетних та зацікавлених цією проблемою осіб, зокрема членів обох наших наукових інституцій. З цією метою Управа Центру скликала на 17 грудня м. р. в приміщенні Українського Інституту Америки, в Ню Йорку, нараду, на яку запрошено 86 осіб. Хоч з цього числа прибуло лише 25, в нараді все ж таки взяли участь дійсні і звичайні члени НТШ та УВАН, мовознавці, педагоги - україністи, правники, журналісти, письменники та представники професійних товариств.

Учасники наради вислухали доповідь, в якій автор цієї статті обговорив по черзі всі вживані та пропоновані переклади для трьох складових слів назви USA, подаючи арґументи за і проти кожного перекладу. Доповідач підкреслив, що вибір перекладу слід розглядати не як відокремлену проблему, а радше як окремий приклад ширшої проблеми — українського перекладу назв федеральних (союзних) держав.

Після доповіді вив'язалася дискусія. Більшість дискутантів висловились за те, щоб два досі найбільше поширені переклади, а саме: З'єднані (З'єдинені) Держави Америки (ЗДА) і Сполучені Штати Америки (США) заступити єдиною і ліпшою назвою.

Учасники наради з'ясували свої погляди в розданих їм анкетах. Такі самі анкети розіслано авторитетним позамісцевим особам разом із відбитками згаданого вище огляду газетної дискусії. Усього роздано та розіслано 147 анкет, з того числа коло 60 вислано до редакцій газет і журналів.

Хоч більшість відповідей наспіла у перших тижнях після наради, Управа Центру чекала шість місяців, щоб усім адресатам дати доволі часу оформити свої думки. Протягом того часу одержано 68 відповідей, які уважно проаналізовано.

Вислідн опитування і висновки

Анкету виповнило 55 членів НТШ і УВАН, 18 філологів, 7 правників, декілька журналістів, письменників, публіцистів та педагогів. Статистичну аналізу одержаних відповідей та власні висновки Управа УТЦ проголосила в окремому комунікаті, який розіслано до редакцій газет (у „Свободі" він був уміщений 4 серпня ц. р.). Тут наведемо найважливіші дані із цього комунікату і подамо деякі доповнення.

В анкеті запропоновано аж 17 різних перекладів для назви USA, що є комбінаціями слів: З'єднані, З'єдинені, Злучені, Об'єднані і Сполучені для перекладу United; Держави, Краї, Стани, Стейти та Штати для перекладу States та Америки і Північної Америки для перекладу третього складника назви. Тому, що 13 учасників опитування подали по дві назви як рівноцінні, в обчислюванні їхніх голосів приділено по півголосу на кожну пропозицію.

Велике число пропозицій може дати невірне уявлення про велику неузгідненість поглядів учасників. В дійсності 3/4 усіх учасників голосували за чотири назви і тільки решта голосів була розпорошена. Найбільше голосів віддано за такі назви: З'єдинені Стейти Америки 15½ гол. Об'єднані стейти (Північної) Америки — 12½[1], Сполучені Штати Америки — 12, З'єдинені (і З'єднані) Держави Америки — 10½[2], Сполучені Стейти Америки — 4½.

[1] З того 2 голоси за ОСПА.

[2] З того 5 голосів за З'єднані ДА.

(Продовження буде)

В. Кедровський

НЕ ТВОРІМ СОБІ ІЛЮЗІЙ

(3)

З вірою в гасла російських лібералів та соціялістів про „свободу, рівність і братерство" всіх народів царської імперії українські провідні верстви ввійшли в революцію 1917 року... Лише українські народні маси, хоч не знали способів визволення з-під московського панування, інстинктово відчували справжню природу москалів. І це яскраво виявляли в своїх прислів'ях: „Ріж поли та від москаля тікай!" або „Мамо, мамо, злодій лізе до хати!" — „То нічого, аби не москаль!" Отже, нарід знав, що коли злодій залізе до хати, то він обкраде хату і залишить її, але коли москаль влізе, то він і господаря викине з хати.

Однак, під впливом шаленої московської пропаґанди, що її підтримували деякі кола української інтеліґенції, які мріяли „про братство народів", в українських народних масах перед і під час революції 1917 року популярними стали отой „общий котелок", оті крилаті фрази на зразок „одна й та сама воша нас їла". Українці відрізняли „русских людей", себто народні маси, від їх гнобителів, „панів", і тому на початку революції йшли єдиним фронтом з москалями.

Треба було, щоб минув довгий час тяжкої, хоч іноді й дрібної, боротьби за національні права, поки українські маси зрозуміли, що лише в „своїй хаті своя правда, і сила, і воля". Треба було, щоб українським національним діячам Керенський крикнув у Києві: „Руки прочь!" від України. Треба було, щоб одне розчарування за другим прийшло для тих, хто вірив у „братерство і свободу".

Подам характеристичний випадок, який розповів мені О. Лотоцький: Коли Тимчасовий уряд Росії поставився рішуче проти українських домагань, кілька українських патріотів, що постійно жили в Петербурзі, звернулися до академіка Шахматова. В делеґації були Лотоцький, Славінський, Стебницький та ще дехто з кіл далеко не революційних. Вони пригадали Шахматову його оборону української мови в Академії Наук і просили його підтримати своїм авторитетом культурно - національні домагання українців. Вислухавши їх, акад. Шахматов встав зі свого крісла, запнув свій віцмундир на всі ґудзики і відповів: „Одна справа — оборона української мови, а зовсім інша — українські політичні домагання. Мені з вами не по дорозі. До свідання!"

Тоді українці ще дуже обережно висовували гасло куцої автономії.

Восени 1917 року в Петербурзі була скликана Демократична Нарада, на яку з'їхалися численні представники російської, переважно соціялістичної демократії. Були також делеґації від Центральної Ради, від Української Ради Військових Депутатів та від Українського Генерального Військового Комітету. З самого початку наради виявилося неприхильне ставлення до українців майже всіх присутніх російських делеґатів. Коли Микита Шаповал читав меморандум УЦРади, то його раз-у-раз перебивали криками обурення. А коли він прочитав домагання включити в Українську Республіку всі українські етнографічні землі, то з усіх сторін почулись несамовиті вигуки: „Заберіть собі ще й Сибір! Заберіть половину Росії! А в Якутскую область не хотітє!?"

Ця нарада виразно показала, що з москвинами нема чого говорити не лише про федерацію, але навіть про куцу автономію. Московський шовінізм остаточно скинув зі себе машкару лібералізму, демократизму. І для нас стало ясно, що єдиною можливістю нашого визволення з-під московського панування має бути самостійна українська народна республіка.

Вернувшись до Києва з Демократичної Наради, я писав у „Вістнику Генерального Комітету":

„Сумне враження робило ставлення російської демократії до наших національних питань. Але не сумувати треба! Треба взятися з новою силою, з новою енерґією за здобуття прав своєму народові, здобуття волі Україні... Настав час рішуче змінити свою тактику. Не треба забувати, що революція не скінчилася, революція відбувається, і до осягнення своєї мети ми повинні далі йти ширшими й рішучішими кроками революційної творчости".

З того часу в психології московського народу нічого не змінилося. Правителі його тепер уже не галасують „в Якутскую область", а впрост висилають туди українців на каторжні роботи. Згідно з замірами декабристів злити всі народи в „єдиний русский народ", большевики намагаються витворити „єдиний совєтський народ", ведучи шалену русифікацію. Дивно лише, що серед українців на еміґрації знаходяться ще такі, які вірять в „суверенну" українську радянську державу, яка в дійсності є колонією СССР, що її Московщина визискує в найбрутальніший спосіб. Треба всіма силами заперечувати фікцію „радянської української держави", а не зводити на цю тему дискусій.

(Кінець)

Михайло Данилюк

ПОВСТАНСЬКИЙ ЗАПИСНИК

(30)

Нарада була коротка і ясна. Всі вже знали, в чім річ. Блакитний радився, коли і ким почати, хоч, здається, мав уже свої пляни.

Питання в основному стояло, як виступати — під ім'ям українських партизанів чи далі затушовано? Бо це вже раніше Вихор пару випадів зробив, але підшився під червоних парашутистів. За це дістав прочухана від повітового провідництва, а населення збентежилось — невже червоні знову появились? Вихор у двох випадках таке підробив, щоб не стягати німецької відплати на поблизькі села. Німці справді думали, що це червоні, і залишили населення в спокої. Як же ж поступати далі? Скрито — чи відверто? Яку прибрати назву?

Блакитний цю справу вже обговорював із Білим і Віткою раніше, але на цій нараді хотів вимацати настрій на місцях. Виявилось, що від першого Вихора аж до останнього Нечая — всі за те, що доволі ховатись.

— Населення чекає на нашу дію. Вони ж усі знають, що ми ночами виробляємо по лісах, зброю дають, сподіваються охорони, — казав, вимахуючи руками, Вихор. — Я тобі кажу, командире, що як не підемо зі своїми прапорами — баби нас із сіл кочергами поженуть...

Вихора піддержали всі. Лисий і Блакитний були вдоволені. Значить, терен повністю дозрів.

А хто ж тоді почне?

В кімнаті — мовчанка. Всі напружились.

А яку прийняти назву?

— Друзі, на жаль, відносно назви директиви ми не маємо. Це шкода. Ми вже в'язалися з сіткою ОУН СД, але вони також нічого не мають. Пропоную, щоб на початок, аж поки не вирішиться все вгорі — ми прийняли назву Української Повстанської Армії, як у Бульби на Поліссі.

Блакитний говорив повільно, але з притиском. Лисий кивав головою. Троян широко розплющив очі, це була для нього новина. Шкляр був настроєний дещо іронічно.

— Хіба ж ми бульбівці чи що?..

— Я не бачу іншої назви, яка б більше підходила. Чому ж тоді наші верхи про це не подбали? Видумують усякі бази, всяку політику, всякі історії, хто кращий, а про назву партизанським загонам забули... Адже вони десь там говорять із загонами Бульби? — продовжував Блакитний дещо сердито. — Хіба ж це сором прийняти назву таку, яку носять інші, і, до речі, таку, яка вже тут була ще у двадцятому році? Ми покищо будемо вживати цієї назви. Змінимо, як нам накажуть. Такі самі настрої ми чули від хлопців Крука...

Заперечень не було. А все ж таки — хто почне?

У кімнаті, виповненій синявим тютюновим димом, чути було гарячі віддихи. Сталевим дротом задзвеніло напруження.

— Починати будемо всі помаленьку, але перший рейд наказую перевести відділові Вихора.

— Ага-а-а-! — аж вигукнув Вихор.

— Скільки тобі часу треба, щоб приготовитись?

— Три дні.

— Тоді — махай!..

І Вихор помчався на угорські ліси.

ВИХОР

Це він — Павло.

Сімдесятзарядний автомат — через плече. Русявий чуб — набік. Високе чоло. Гострий, римський ніс. Орлині, темні очі. Сміються.

Мундир — із німецького жандарма. Штани і плащ — із червоного парашутиста. Немов на нього вшиті. Високі чоботи — підмазані льняною олією. А за халявою — наган. На поясі блищить пряжка.

Це він — Павло. На псевдо — Вихор. Угорського району військовий командант.

Стояв так, спершись на воротях, і чекав. У повному наряді — як на бій. У нього свято. Минулої неділі в нього перший син на світ прийшов, а в цю, сьогодні, — сам повітовий командант приїде, щоб присягу відбирати з його району...

Але почнемо все від початку.

**

Це ще десь улітку, під жнива, його покликали аж у місто, у Крем'янець, щоб у команді показавсь. Він, сівши на буланого коня, помчався.

Та що ж, — прийти в команду без дарунку?

І по дорозі, на шосі, підклавши в'язанку ґранат під міст — пустив „в откос" німецьке авто. Позбирав гарненько кріси і набої, зв'язав двох німців, що були ще живі, поклав їх у рівчак, а сам — далі помчався. Та ні, чогось шкода стало, і він вернувся. Він забув про добрі уніформи із сукна. Це ж хлопцям знадобиться...

У команді, в місті всі вчинили ґвалт:

Та це ж нечувана річ, щоб без наказу. Це — збройний випад, і вони помстяться. Ми маємо вже досвід з Польщею.

А Павло тільки махнув рукою і широко розсміявся.

Відзначення Тижня Поневолених Націй в Міннесоті

Заходами Ради для Визволення Поневолених Народів та місцевого Відділу УККА Міннесота достойно відзначила Тиждень Поневолених Націй. Цьогорічне святкування пройшло під почесним патронатом губернатора стейту Геролда Лавендера. 7-го липня губернатор підписав відповідну проклямацію в присутности представників національностей — лотишів, естонців, кубинців і українців. Українців в делеґації репрезентував проф. д-р Ол. Грановський. В проклямації говориться про поневолені Совєтським Союзом народи та про моральний обов'язок американців допомогти цим народам в їх змаганнях за волю і незалежність.

В неділю 23 липня від год. 10 до 12 веч. на радієвій стації (ВДЖУ) відбулася програма, присвячена проблемі поневолених народів під керівництвом Вілляма Діла, одного з редакторів часопису Saint Paul Pioneer Press. На співучасника програми Відділ УККА делеґував проф. Федора Луцева. Проф. Луців добре вив'язався зі своїх завдань, широко інформуючи слухачів про поневолені народи, а зокрема про долю українського народу під московською займанщиною.

У вівторок 23 липня, о год. 8:30 веч., на радієвій стації КСТП, місцевий пресовий коментатор Боб Раян виголосив 15-хвилинний коментар про поневолені народи, згадуючи декілька разів про поневолення українського народу.

В неділю 6-го серпня ц.р. на телевізійній стації ч. 5, відбулася програма, присвячена поневоленим народам, що її спонзорував Midwest Federal Savings and Loan Association. Ця програма пройшла під керівництвом президента установи-спонзора п. Геролда Ґрінвуда та пресового директора телевізійної стації п. Віла МекҐіверна. Вступне слово про поневолені народи виголосив губернатор стейту Геролд Лавендер. На запити про сучасне положення поневолених народів відповідав панель, що складався з представників лотишів, естонців і українців. На запрошення організаторів програми від місцевого Відділу УККА виступив д-р Козак.

Ще одна, давніше заплянована телевізійна програма про поневолені народи, на стації ч. 2, з технічних причин мусіла бути пересунена на вересень. Від українців в цій програмі візьме участь заступник голови Відділу УККА д-р Орест Филипович.

Н. Н.

17-ИЙ З'ЇЗД ОДУМ У ЗДА

Подаємо до загального відома українського громадянства, що 2 й 3 вересня 1967 року на одумівській оселі в ЗДА в стейті Ню Йорк відбудеться 17-ий з'їзд ОДУМ-у ЗДА. Цей з'їзд присвячений 50-річчю Української Національної Революції та відродження Української Держави.

П'ЯТА ГРАДУАЦІЯ В УВШ

11 червня відбулась в Укр. Вищій Школі в Дітройті п'ята зчерги градуація. Роздачі дипломів доверши Кир Ярослав Ґабро при співучасті о. ігумена І. Лотоцького ЧСВВ. Дипломи отримали 37 студентів, з яких численні є членами УНС. Майже всі градуанти продовжуватимуть студії в місцевих коледжах та університетах. УВШ існує вже вісім років. Її провадять отці Василіяни та Сестри Василіянки при співучасті 13-ох світських вчителів. На світлині цьогорічні градуанти зі своїми професорами.

(Н. С.)

ВІСТІ З ТОРОНТА

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА. Розпочинаючи днем 31го липня відбуваються 10-ті з черги літні курси українознавства Інституту св. Володимира на Оселі „Київ". В курсах приймають участь хлопці і дівчата у віці від 12-го року життя. Окремий курс розговірної української мови запляновано для тих дітей, які не розмовляють по українському. На курсах, що будуть тривати до 27-го серпня ц. р.., викладають досвідчені педагоги-виховники. Курсанти мешкають на оселі „Київ" та знаходяться під безпосереднім і постійним наглядом і опікою Управи лідніх курсів. На закінчення курсів відбудеться торжественне їх закінчення з відповідною програмою та вручення свідоцтв і відзначень за гарне навчання і досягнення.

ПРОЄКТ НОВОГО ІНСТИТУТУ. Теперішня площа при вул. Спадайна що належала до Інституту св. Володимира, стала власністю Торонтонського Університету, тому дирекція Інституту почала робити заходи для набуття нової площі під будову Інституту, яку знайдено при вул. Спадайна між двома церквами. Вже виготовлено нові модерні пляни, які, при здійсненні, будуть дійсно гідним осередком Українського Студентства з усіма вигодами сучасности. Ми переконані, що наша патріотична українська громада Торонта і з-поза нього причиниться щедрими пожертвами для зреалізовання цієї такої важливої справи.

ГОЛОВА КНТШ в ЕВРОПІ. З початком серпня проф. д-р Евген Вертипорох — голова КНТШ разом з дружиною Леонідою, виїхав до деяких країн західньої Европи. Під час відвідин в Римі, проф. д-р Вертипорох, як генеральний секретар Головної Ради НТШ, вручить грамоту почесного члена НТШ Блаженнішому Верховному Архиєпископові Кардиналові Йосифові Сліпому. Крім цього П-во Вертипорохи відвідають українські поселення в інших країнах, цікавлячись їхніми так організаційними, як і науковими досягненнями.

34-ий З'ЇЗД ЛУМПА. — Для врочистого відзначення 100-літнього ювілею Канади Ліґа Української Молоді Північної Америки влаштовує 34-ий З'їзд на терені Канади, від 1 до 4 вересня в Торонті під патронатом губернатора провінції Онтаріо В. Е. Рова.

З'їзд розпічнеться 1 вересня — товариською забавою з танцями в авдиторії церкви св. Володимира при вул. Бетгурст. 2-го вересня по полудні буде дискусія на тему: „Роля і місце української молоді в Канаді й Америці". Цього ж дня вечором відбудеться бенкет-баль у Кришталевій Залі готелю Кінґ Едвард, під час якого буде коронація королеви Ліґи Української Молоді Північної Америки. 3-го вересня після Богослужень, учасники З'їзду проведуть свій час у дозвілі на площі Колеґії св. Василія Великого, де є великий купелевий басейн і тенісова площа. Опісля у великій авдиторії тої колеґії відбудеться концерт молодих талантів українсько-канадійської молоді і забава з танцями. Разом з молодечими організаціями ЗДА в З'їзді беруть участь такі канадійські молодечі організації: МУНО, СУМ, Пласт, СУМК, ОДУМ, УКЮ і Український Клюб при Торонтонському Університеті. Комісію для переведення З'їзду Лумпа очолює Наталія Бундза — як голова, Я. Лисько — секретарка.

ПОМЕР ВСЧ. о. ФІРМАН. Ненадійно рознеслась по Торонті сумна вістка, що 20-го липня відійшов у вічність парох церкви св. Арх. Михаїла на Західньому Торонті — Всеч о. Володимир Фірман на 54 році життя. Парохом церкви св. Михаїла о. Фірман став тільки в 1953 р., де очолював всі церковні організації, надавав напрям праці, і організував будівельний фонд для побудови нової церкви, якої будову завершив в 1955 р. та з малої місійної станиці створив добре зорганізовану та немалу парохію. Величаві священичі похорони під проводом Преосвященного Владики Кир Ізидора відбулися 24-го липня.

ВСЕ ПІД ЗНАКОМ ШЕВЧЕНКІВСЬКОЇ ФУНДАЦІЇ. Як вже не раз ми згадували, цей 1967-ий рік — це рік завершення першої стадії розбудови Шевченківської Фундації, це рік — в якому маємо осягнути один мільйон долярів непорушного фонду-капіталу! Безперечно, що на близько мільйонову громаду українців Канади — це не велика сума. Якщо кожний десятий дав би десять долярів то справа була б розв'язана. На жаль, в нас ще далеко до цього. На жаль, ми не хочемо брати прикладу хоч би і від наших співгорожан — жидів Торонта, які під час війни Ізраїлю з Египтом, на протязі 90 хвилин, зложили в самому тільки Торонті два і півмільйона долярів на допомогу Ізраїлеві! Всі наші зусилля мусимо скерувати, щоб запляновану фундацією суму здобути. Мусимо використовувати кожну нагоду для призбирування фондів! Товариські зустрічі, нагоди весіль, уродин, іменин, хрестин, ювілеїв, все це має стати нам пригадкою — про нашу ціль і завдання фундації. Получім приємне і веселе з корисним! Докажімо, що ми дозріла частина великого українського і канадійського народів, які хочемо будувати тут у вільній Канаді наше світле українське майбутнє! Не відкладаймо своїх пожертв на пізніше! Подвійно дає той, хто дає зараз! Пам'ятаймо, що ніхто нам не допоможе, якщо ми самі собі не допоможемо! Місяць жовтень призначений виключно для збірки в Торонті. Але не чекайте до нього, зголошуйтесь самі до КУК, або до численних збірщиків і уповноважених, та жертвуйте щедро. Фундація Шевченка — це іспит зрілости української громади в 100-річчя Канади.

ТЕҐ ДЕЙ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ. — В днях 9-10 червня ц. р. Суспільна Служба Українців Канади — відділ Торонто, перевела з черги шосту вуличну збірку т. зв. „Теґ Дей". Співпрацюючи з представниками різних організацій, організатори збірки вложили величезний вклад праці, щоб збірка увінчалася успіхом. Зроблено все так у підготовці як і пропаґанді та в проведенні, все ж таки збірка вийшла слабше, як в минулому році. У загальному зібрано суму 3.863.72. Управа Суспільної Служби щиро дякує всім організаціям і окремим людям, доброї волі, за допомогу у проведенні збірки.

В. Дідюк

АПОСТОЛЬСЬКИЙ ДЕЛЕҐАТ С. ПІЄНДОЛІ ВІДВІДАВ УКРАЇНСЬКІ КАТОЛИЦЬКІ ЦЕРКВИ В БРАЗИЛІЇ

Торонто — Апостольський Делеґат на Канаду архиєпископ Сергій Пієндолі, найменований нещодавно Папою секретарем Священної Конгреґації для поширення віри, перед переходом до нових обов'язків відвідав декілька українських католицьких церков у Канаді, був також на ювілейній академії Українських Сестер-Служебниць та промовляв на бенкеті з нагоди 75-річчя заснування того чину. Супроводжали Апостольського Делеґата Преосв. Кир Михаїл і Єпарх Торонта Преосв. Кир Ізидор. (за тижневиком „Наша Мета" з 1 липня).

В АМЕРИЦІ И У СВІТІ

ПРЕСА ПРИГАДУЄ, ЩО В ЦИХ ДНЯХ почався в деяких околицях цієї країни сезон так званої осінної гарячки, який триватиме до половини вересня. Недугу цю спричиняє порошок із квітів рослини „ragweed", латинська назва якої звучить „ambrosia trifida", який знаходиться в повітрі та дразнить віддихові органи вразливих осіб. Не знати, як сильною буде цього року ця неприємна недуга, але дехто побоюється, що часті дощі у східніх стейтах допомогли добре розвинутися цій рослині, і тому особи, що терплять на сінну гарячку повинні не зближатися до нескошених трав і районів із курявою, спати в охолоджених, по можливості кімнатах та звернутися до лікаря про допомогу.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в Україні, дня 29-го липня 1967 року по довгій і тяжкій недузі відійшов у Вічність на 83-му році життя

бл. п.
ВАСИЛЬ ЦМАЙЛО-КУЛЬЧИЦЬКИЙ

абсольвент Академії Торгівлі в Відні, б. Голова Товариства „Січ" у Відні, Основник і перший Директор Т-ва „Супруга" у Львові, член многих українських товариств, активний громадський діяч.

Похорони відбулися в селі Кульчицях, Львівської области України, на родинне кладовище.

Покійний оставив в глубокому жалі:

дружину — МАРІЮ з ГОРДИНСЬКИХ в Україні
сина — ТАРАСА з дружиною ІРЕНОЮ і дітьми БОГДАНОМ і ЗОРЯНОЮ в Каліфорнії
сина — МИРОСЛАВА з дружиною НІЗЕЮ і донькою МАРТОЮ в Канаді

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність дня 27 березня 1967 р. по довгій і тяжкій недузі, на 75-му році трудящого життя наша Найдорожча, Незабутня МАМЦЯ і БАБУСЯ

бл. п. Ольга зі Смулків КАШУБИНСЬКА

вдова по бл. п. о. Іванові, парохові Угринова, пов. Сокаль.

В днях безмежного горя, багато Приятелів і Знайомих, прийшли нам з духовою підтримкою, за що Всім сердечно дякуємо.

Щиро дякуємо Всечеснішим Отцям, що численною участю надали величі чудовим похоронним відправам, особливим нашому обрядові у світлий Воскресний час.

Передусім дякуємо Всеч. о. А. Улицькому, парохові церкви св. Йосафата, Парма, Огайо, за відправлення Панахид і похоронних Богослужень, за відвідини в шпиталі й уділювання Найсвятіших Тайн.

Дякуємо Всеч. о. Совітникові Е. Боднарові, за участь у похоронах, а особливо за сердечне, зворушливе прощальне слово в церкві.

Всеч. о. Сов. А. Тимкові, о. Сов. Е. Цегельському і о. І. Оришкевичеві, дякуємо за відвідини в шпиталі і участь у похоронних відправах.

Дякуємо Всеч. о. М. Дерешові в Людльов, Масс., бувшому опікунові Марійської Дружини в таборі Реґенсбурґ, якої головою була Покійна, Всеч. о. Ю. Менцінському, Ню Йорк і Всеч. о. д-рові В. Пеліхові з Кентону, за відправи заупокійних Богослужень і вислови співчуття.

Нашому дядькові о. Митратові М. Ріпецькому, за відправлення заупокійного Богослуження у Хшанові, Польща, а Угринівцям, виселеним на північні землі Польщі, за численну участь — ми особливо вдячні.

Щиро дякуємо Всім за численну участь у Панахидах і похоронах, а зокрема Вп. П. Е. Садовському, диригентові хору церкви св. Йосафата і Тим, що під його фаховим проводом звеличували всі відправи гарним співом, який Покійна так дуже любила.

Членкам Апостольства Молитви, дякуємо за відмовлення Вервиці в похоронному заведенні та супроводження із процесією тіла Покійної до церкви.

Членкам СУА під проводом голови Окружної Ради Вп. П. О. Городиської і голови 33-го Відділу ім. Лесі Українки Вп. П. І. Яремко, зі зворушенням дякуємо за зорганізовану численну участь у похоронних відправах, даток на Український Католицький Університет у Римі і за спеціяльне вирізнення почестями — зложенням до трумни відзнаки СУА, якого щирою членкою була Покійна і в якому працю уважаючи її продовженням Красвого Союзу Українок, високо цінила і нею гордилася.

Дякуємо Централі СУА, за письмові вислови співчуття, а Вп. П. Анастазії Вокер з Дітройту, містоголові Централі, за зворушливі прощальні слова над могилою, а особливо за згадку дорогого Покійній родинного Угринова і Угринівців, що розкинені злим ворогом по цілому світі, не могли віддати останньої прислуги своїй Їмості.

Зокрема дякуємо Родині, що не жаліла труду і разом зі сеньйорами Тіткою Іренцею Карпяк-Лiскевичевою, Тіткою Нюнею Смулковою і Стрийком Андрієм Кашубинським, прибули з далекого Мінеаполісу, Ню Йорку, Нюарку, Філядельфії, Аллентавну, Бетлегему і Дітройту, щоби попращати Сестру, Братову і Тітку Олю.

Особливо ми вдячні за прибуття на похорон Сокальчанам д-рові Любомирові і пані Стефі Крохмалюкам з Торонта і д-рові Теодорові і пані Олі Решитилам з Лайми, Огайо, а пані Олі зокрема, за теплі та щирі слова споминів про Покійну і „Її жінок" під час похоронних поминків.

Пластовій Станиці в Клівленді щиро дякуємо за особливу увагу для Покійної, а гурткові юнаків „Тигри" під проводом пл. сен. І. Руденського, за вшанування пам'яти „Бабусі друга Ігора", організованою участю на Панахиді і вислови співчуття.

Сердечно вдячні ми Марійській Дружині в Ню Йорку, що пам'ятали про бувшу членку, відслужили Службу Божу і молилися разом з нами за упокій душі Покійної.

Відділам СУА Кентон ч. 87 і Акрон ч. 7, ми вдячні за їх увагу для нас, зворушливі слова співчуття і даток на Український Університет у Римі.

Щиро дякуємо Всім за пожертви на Служби Божі, прислані квіти і Всім, хто замість квітів, зложив (як було бажання Покійної), на Український Католицький Університет у Римі, чи іншу ціль безпосередньо чи через нас, що подано у „Свободі" з 9. червня ц. р.

З глибини серця дякуємо нашим приятелям Вп. П-ствам І. і Н. Бачинським, С. і А. Глоговським, д-рові Е. і О. Михайленкам, інж. А. і А. Рощаковським, М. і І. Яремкам, Вп. П-ням Е. Дубас, С. Вільшанецькій, Я. Гук, Т. Крижанівській, Н. Сатурській, Т. Федорович і Вп. П-ові М. Яремі, за допомогу при влаштуванню похоронів.

Дякуємо Всім, що під час довгої хвороби численно відвідували Покійну в шпиталі чи дома. Особливо щиру подяку складаємо Вп. Пані Марійці Палці, що так часто радо служила своїм автом Покійній у часі хвороби.

Дякуємо д-рові О. Клесові за безкорисну сердечну сталу лікарську опіку, як також д-рові хірургові О. Рижієві, за спеціяльну увагу для нашої Найдорожчої Мамці протягом довгої недуги.

Дякуємо вкінці Всім, що листовно, телеграфічно чи особисто висловами співчуття, підтримували нас на дусі у хвилинах невимовного горя болючої втрати.

Похоронному заведенню М. Колодія дякуємо за дбайливе переведення похоронів.

Просимо ласкавого вибачення, якщо ми поминули кого в нашій подяці, і щераз дякуємо Всім за добре серце і прихильність. Нехай Всевишній винагородить своїми ласками.

ІРИНА КАШУБИНСЬКА
СТЕФАНІЯ І РОМАН ЦЕГЕЛЬСЬКІ зі синами

Парма, Огайо, 3803 Таксідо Евеню.

СПОРТ
редагує В. СОХАН

ЛЕГКОАТЛЕТИЧНІ ЗМАГАННЯ УСЦАК

Цьогорічні 9-ті легкоатлетичні змагання за першість УСЦАК, що відбудуться 26 і 27 серпня на оселі „Діброва", біля Дітройту, матимуть святковий характер. Українські спортсмени-легкоатлети, як складова частина всього українського народу, в свій спортовий спосіб — словами рухів і переконливою мовою своєї спортової вправности й виробленості гордо відсвяткують 50-річчя відродження незалежности України і 25-ліття УПА.

Змагання проходитимуть під кличем „Привіт Рідній Землі", та відбудуться в трьох вікових групах: юначки і юнаки до 15 років; юначки і юнаки від 16-18 років; жінки і чоловіки понад 18 років. Цього року вперше в змаганнях УСЦАК будуть введені нові конкуренції, а саме — в групі чоловіків: біг на 400 метрів, гінці 4×100 метрів і трискок; в групі юнаків від 16-18 років: біг на 400 метрів і гінці 4×400 метрів; в групі жінок: біг на 100 і 400 метрів і гінці 4×400 метрів.

Провідники всіх спортових осередків Америки і Канади повинні подбати про чисельну участь в цьогорічних легкоатлетичних змаганнях, щоб в цей спосіб гідно відзначити ці дві подвійні дати з нашої визвольної боротьби.

В. К.

— о —

ОДИНАДЦЯТІ ТЕНІСОВІ ПЕРШОСТІ УСЦАК ЗА ТРИ ТИЖНІ

Одинадцяті річні тенісові змагання за індивідуальні чемпіонати Української Спортової Централі Америки і Канади відбудуться вже в днях 2-го, 3-го і 4-го вересня ц. р. на відпочинковій оселі УНСоюзу Союзівці в Кергонксоні, Н. Й. Всі першуни УСЦАК будуть нагороджені чашами, що їх щорічно фундує Український Народний Союз, „Свобода", Союзівка, „Український Тижневик" і заст. гол. предсідника пані М. Душник. Організатором цьогорічних, як і всіх попередніх десяти змагань, визначила УСЦАК Карпатський Лещетарський Клюб з Ню Йорку, а їхнім керівником інж. Богдана Рака.

Українська Спортова Централя Америки і Канади вирішила присвятити цьогорічні тенісові першості пам'яті визначного діяча, основника і першого голови УСЦАК бл. п. проф. Івана Красника. Український Народний Союз вшанує теж пам'ять цього спортового провідника та приятеля української молоді і відданого діяча УНСоюзу, секретаря спортового відділу „Леви" УНСоюзу бл. п. проф. Івана Красника уфундуванням чаші з іменем цього визначного Спортовця і Союзівця.

Індивідуальні першості тенісу проходитимуть в конкуренціях чоловіків, жінок, сеньйорів, юнаків та юначок (нижче 18 років). Зголошення до участи, разом із оплатою по $2.50 від змагуна, прийматиме до 28-го серпня ц. р. керівник змагань інж. Богдан Рак на адресу:

Mr. Bohdan Rak, 43-21 — 49th St., Long Island City, N.Y. 11104.

Пізніших зголошень після означеного речення, керівник змагань не буде приймати. Зголошені змагуни повинні самі подбати про замовлення приміщення-нічлігів на Союзівці, звертаючись на адресу:

Ukrainian National Association Estate, Foordmore Rd., Kerhonkson, N.Y., телефон: (201) 626-5641.

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ ЗА ПЕРШІСТЬ УСЦАК

Рівночасно із тенісовими першостями, які відбуваються в трьох днях Свята Праці на Союзівці, будуть проведені там на великому олімпійському басейні плавацькі першості Української Спортової Централі Америки і Канади. Влаштовує ці змагання Карпатський Лещетарський Клюб, а керуватиме ними, як головний суддя, інж. Ярослав Рубель. Переможці одержать медалі УНСоюзу, а за дружинову першість одержать переможці мандрівну нагороду УНСоюзу. Змагання, заплянувані на два дні, 2-го - 3-го вересня, проходитимуть в таких конкуренціях: чоловіки: 50 м довільним, 100 м довільним, 100 м грудним, гінці 4×50 м довільним та гінці 4×100 м змінним; жінки: 50 м довільним; юнаки: 50 м довільним; юначки 50 довільним; хлопці: 25 м довільним; дівчата; 25 м довільним. Вік учасників конкуренції хлопців та дівчат 8 до 12 років, юнаків — 12 до 16 років, а юначок — 12-17 років.

Зголошення учасників приймає керівник змагань на адресу:

J. D. Rubel, 211-05 — 29th Ave., Bayside, N.Y.

Додаткові зголошення будуть приймати керівник змагань вже на Союзівці над басейном безпосередньо перед початком змагань, в суботу, 2-го вересня від 1-ої години по полудні.

— о —

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — СТ. ДЖЕРАРД БАЛТИМОР 3:4 (3:0)

Юньйон, 6-го серпня. — Остання і рішальна зустріч Ч. Січі із футболістами Ст. Джерарду за чемпіонат АФЛіги закінчилася щасливою перемогою гостей вислідом 3:4. Завдяки тій перемозі Ст. Джерард здобув лаври першуна сезону 1966/67 а Ч. Січ вдруге залишилася тільки віце-чемпіоном АФЛ.

Гра почалася атаками січовиків і вже в перших хвилинах ворота гостей опинилися під загрозою: серією стрілів Л. Вільчака, Вестрале і Блейка. В 6-ій хвилині Ч. Січ вела 1:0, що його здобув Вільчак з подачі Блейка. В 8-ій хвилині знову Вільчак викінчив черговий наступ свого нападу гарним стрілом, одначе бічний суддя Будано змінив рішення головного судді Ді Альбіса, який відкликав вже признаний гол, що на думку Будана, був з „офсайду". В 12-ій хвилині Л. Вільчак зазнав важкої контузії голови і позицію лівого крилового зайняв його брат Володимир. В 13-ій хвилині Блейк, перейнявши гарну подачу Вестрале, підніс вислід на 2:0. Три хвилини пізніше Вестрале здобув третього і останнього голя для Ч. Січі, устійнивши вислід половини 3:0.

Не дивлячися на цей високий вислід, образ гри значно змінився після перерви, особливо в заключних хвилинах змагань. В цей час, як балтиморці, підсилені професіоналами з вашингтонських клюбів, почали поступово перебирати ініціятиву, наші футболісти і особливо помічники і оборонці, були вже фізично вичерпаними. Вакаційна кондиція, контузії ключевих змагунів (Вільчака, Блейка і Павлишина) причинилися у великій мірі до успіху Ст. Джерарду. Вправді напад Ч. Січі провів ще ряд гарних акцій, одначе до здобутку чергових ворот не дійшло. Зате тріюмфували гості. Серію воріт започаткував Енеіс, який в 55-ій хвилині сильним високим стрілом попід поперечку, здобув першого голя. 3:1, 3:2 і вирівняння 3:3 притомно стрілив Корнеджо в 59-ій і 67-ій хвилинах. Вирішального голя зустрічі для Балтимору здобув Крістін в 88-ій хвилині гри. На вирізнення в цій грі заслуговують в дружині Ч. Січі воротар Махник, Л. Вільчак, Вестрале і Н. Янг.

Склад Ч. Січі: Махник, Воробець, Н. Янг, Кличчик, Павлишин, Лялька, Л. Вільчак, Вестрале, Блейк, Снилик, Малишевський, В. Вільчак, Бернацький, Вентріглія. Склад Ст. Джерард: Алвіс, Рікано, Д'Гаїті, Радрігуес, Крістін, Варгас, Ніксон, Елексі, Корнеджо, Р. Крістін, Енеіс, Райделбавер, Свінскі. Декількох змагунів дружини Ст. Джерард були зареєстровані в цій дружині без звільнень від інших вашингтонських клюбів, тому правність їхньої участи в цих змаганнях будуть розглядати члени Управи АФЛіги.

О. Твардовський

— о —

ШАХОВИЙ ТУРНІР В РОЧЕСТЕРІ

В Рочестері існує від кільканадцяти років Шахова Ланка при Українськім Спортовім Товаристві. Вона проявляє шахову завзятість зимою в домівці „Самопоміч", де приміщуються культові товариства. Теж місцевий осередок СУМА мав раніше активний шаховий гурток. Якби так зібрати всіх наших шахістів м. Рочестеру в одну збірну, до якої належало б теж обов'язково включити учнів середніх і вищих шкіл, які грають у шахи по кутках і не мають сміливості до старших їх, то тоді і ми могли б дорівнювати Філядельфії, Дітройтові чи Шикаго.

Українським Спортовим Товариством і Шаховою Ланкою керує п. Роман Куціль. Він з самопосвятою віддається український спортові. Минулої зими, тобто в шаховому сезоні 1966/67, наші шахісти взяли участь у великому шаховому міжклюбовому турнірі, що його щорічно організує місцева Ліга — Rochester Industrial & Civic Chess League.

Провідником турніру був п. Роман Кузиляк. Турнір тривав від листопада 1966 року до квітня 1967. Проти себе стали 12 шахових клюбів, що змагалися за чашу м. Рочестер. Змагання були завзяті. Наша ланка здобула друге місце. В нашій ланці грали: Михайло Бабій, Михайло Єйна, Евген Кулик, Роман Куціль (капітан), Микола Лилак і Іван Павлічко. Всі були гочні і поважно репрезентували українську ланку. Одначе треба сказати правду, що наша ланка могла б бути кращою, але, на жаль, всі участи в турнірі відмовилися деякі сильні шахісти. Була нагода здобути чашу міста. До наступного турніру ми повинні приготовити дві міцні дружини, а третю з молодших підготовляти теоретично і практично на добрих грачів.

Учасник турніру Б. М.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІННІПЕГ

Ню Йорк. — У „Слові" ч.5 опубліковано листа однієї з матерей двох пластунок, що „післала їх обі на табір до Вінніпегу. Дівчатка приїхали надзвичайно вдоволені й самі зачали мені вияснювати… Очі їм відчинилися на таборі, на прогулянках, серед свідомої молоді, на оглядинах українського Вінніпегу". Крім таборів українських дітей в Вінніпегу цього літа відбуваються літні курси українознавства в Літній Школі Манітобського університету з рекордовим числом учасників — 73, а теж курси української мови в асоціяції із університетом Колегії св. Андрія, на які вписалися понад 100 студентів із Канади й Америки.

КУДИ ВЕДУТЬ СЛІДИ?…

„Наш кореспондент передає зі Львова. У місцевому гуртку „Юний слідопит" кілька днів кипіла робота Гуртківці несподівано знайшли на вулицях міста сліди босих ніг. „Щоб це могло значити?" ламали голову юні аматори.

Як виявилось, сліди належали споживачам заводської продукції: від гумових чобіт, які виробляє завод, на першій же стометровці відлітають підошви". („Перець" ч. 12, 1967).

Посмертні згадки

КАТЕРИНА ЯЛОВЕГА, членка 361 Відд. УНС — Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. Й., померла 21 липня 1967 року. Покійна народжена в с. Дубно, пов. Ланцут, Зах. Україна. Полишила у великому смутку мужа Стефана і 5 замужних дочок, 14 внуків і сестру.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

ІВАН МАРКО, мол., довголітній член Б-ва св. о. Миколая — 5-ий Відд. в Асторії, Н. Й., помер 25 липня 1967 р. в Бостоні, проживши 38 років. Покійний був командантом ветеранів в Асторії. Похорон відбувся 28 липня 1967 року в Асторії, при великій участі ветеранів, товаришів і знайомих на військовий цвинтар на Лонг Айленд, Н. Й. Покійний полишив у смутку маму Анну, батька Івана, брата Василя з дружиною Терi і братову Нені з чотирма дітьми, які є всі членами 5-го Відд. УНС.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Хоманчук, секр.

ТАРЗАН, Ч. 5852. Тарзан і Тейт живі!

І так бочки захистили Тарзана і професора Тейта від колючого піску та вітру!

А тоді, як швидко самум знявся, так швидко і втихомирився.

Та це не сталося швидше, поки буря не спричинила смерти всіх інших, які були в цьому районі!